

25 december 2020 – Op de valreep bereikten de EU en het Verenigd Koninkrijk dan toch een akkoord over de Brexit.

Dat is goed nieuws. Een *no deal* scenario zou jarenlang de relaties tussen het continent en het eiland vergiftigd hebben, en dat gif zou niet alleen de leidende elites hebben aangetast. Fijn dat ook Labour de deal gaat goedkeuren, met als argument dat zo een *no deal* vermeden wordt.

Je kan natuurlijk kanttekeningen maken bij het democratisch gehalte van gans de procedure: de onderhandelingen waren geheim, en het Europees Parlement krijgt de volledige tekst maar te zien nadat het akkoord al een *fact of life* is. Maar de draagwijdte van de gesprekken was bekend, en dissidente geluiden waren in de parlementaire wandelgangen niet te horen. Dat de mensen in Europa geen flauw benul hebben van wat in hun naam wordt bekokstoofd is dan weer *business as usual*.

Uiteindelijk kiest de EU er niet voor de stoute Britten voor hun Brexit te straffen, wat onmiddellijk na het Brexitreferendum wel degelijk in de lucht hing. De Europese leiders zijn niet meer bang dat het Britse voorbeeld anderen op ideeën gaat brengen: de populariteit van de EU is behoorlijk gestegen, na de afgang van Tsipras, ook met dank aan het klimaat en het virus; heel wat Europese bedrijven hebben belangen aan beide kanten van het Kanaal; de EU heeft er geen baat bij dat een belangrijke en nabije buur op drift slaat.

In Brussel zullen ze denken: laat Johnson in de wereld van vandaag maar aan de slag gaan met zijn illusie van een *Global Britain*. Trump is weg, Biden komt er aan. Het is de EU die de handelsrelaties met China aantrekt. De EU is een van de drie grote machtsblokken in de wereld, en wij werken aan onze strategische zelfstandigheid, de *Global EU* so to speak. Dus we zien wel wat de Britten ervan bakken. Wij hebben de economische macht om de toekomstige relaties te managen, ook met een wispelturige buur.

Oh Jeremy

Het akkoord toont glashelder aan dat de *People's Brexit* waar Jeremy Corbyn in betere tijden voor pleitte geen illusie was.

Het akkoord houdt in dat er geen tarieven of quota komen voor de handel in goederen. Er komt enkel meer papierwerk. Wat de handel in diensten betreft, het gros van de Britse export naar de EU, liggen de zaken anders. De Britse financiële sector heeft geen automatische toegang meer tot de EU. De discussie over de wederzijdse erkenning van vrije beroepen moet nog beginnen. Het zal dus nog veel voeten in de aarde hebben voor we bestookt worden door Britse loodgieters.

De Britten moeten zich houden aan de bestaande Europese standaarden wat betreft arbeidsvoorwaarden, milieunormen en overheidssubsidies. In de toekomst kunnen ze echter hun eigen weg gaan. Als de EU vindt dat dit leidt tot oneerlijke concurrentie heeft de EU dan weer het recht te reageren met sancties in de vorm van tarieven. Deze hoeven dan niet gericht te zijn op de betrokken sectoren, maar mogen de Britse economie waar dan ook treffen, om de Britse regering op andere gedachten te brengen.

Dit zou toch perspectieven hebben geopend voor een linkse Britse regering. Stel dat die regering openbare initiatieven neemt met het oog op de volksgezondheid, het onderwijs, het klimaat, de werkgelegenheid, en daarbij de financiële slagkracht inzet van de overheid... Laat de EU dan maar reageren dat dit overheidsbeleid leidt tot oneerlijke concurrentie, en de marktverhoudingen verstoort. Een Labourregering kon zich dan met succes richten tot de bevolking in de EU om dit aan de kaak te stellen, en oproepen tot solidariteit.

Je zou kunnen opwerpen dat de EU Corbyn niet dezelfde deal had gegund als Johnson. Dat klopt. Maar dat is dan de inzet van politieke strijd. Als we enkel uitgaan van wat ons 'gegund' wordt kunnen we even goed meteen inpakken.

De bittere ironie is dat Corbyn kapot werd gemaakt door de eurofielen in Labour, die de eis van een nieuw referendum hebben opgedrongen, zodat Johnson de verkiezingen met glans kon winnen onder de vlag van *get Brexit done*. Corbyn had vast andere zwakheden, maar dit was de doorslaggevende factor in zijn verlies. Nu gaan dezelfde eurofielen van Labour de Brexitdeal goedkeuren, maar is het Johnson die de Brexit mag inkleuren. (fs)

Hits: 108

Dit delen:

[Facebook](#)

[Twitter](#)